

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **Y. O.**, zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 1233/22, proti žalované: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2015, č.j. MV-142401-3/SO-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 11. 2012, č.j. OAM-28070-20/DP-2011, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání (úcast v právnické osobě).

Žalobkyně v žalobě nejprve v obecné rovině namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a tvrdila, že tímto rozhodnutím a řízením, které jeho vydání předcházelo, byla zkrácena na svých právech.

Odmítla, že by neplnila účel pobytu, naopak vykonávala funkci jednatele společnosti MATELAK s.r.o. a na základě vnitřního rozdělení práv a povinností vykonávala právě tu činnost, kterou měla na starosti. Upozornila, že jednatelská činnost je spojena s řadou povinností, jež se mohou u každé společnosti lišit. Zákon navíc stanoví pouze povinnosti obecné, které žalobkyně považovala za zásady, kterými se musí jednatelé řídit.

Namítala, že byly splněny formální i materiální podmínky podnikání, neboť pobírala odměnu a společnost za ni odváděla povinné odvody. Skutečnost, že společnost nevlastní nemovitosti, není dle žalobkyně překážkou podnikání, a ani nezveřejnění účetní závěrky neznamena, že by nevykonávala jednatelskou funkci. Konstatovala, že sídlo společnosti může být na virtuální adrese i v bytě. V postupu správních orgánů spatřovala porušení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), a rovněž porušení § 93 ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu.

Poukázala na to, že nebyly dodrženy zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí.

Žalobkyně dále uvedla, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, že skutkový stav je v rozporu se správními spisy a nemá v nich oporu, a že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správními orgány.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná s námitkami žalobkyně nesouhlasila. Konstatovala, že nestačí formální zapsání žalobkyně v příslušném rejstříku, nýbrž je nezbytné, aby fakticky plnila účel povolení k dlouhodobému pobytu, tj. fakticky podnikala. V dané věci měla žalobkyně minimální povědomí o společnosti, což jasně vyplynulo z provedeného výsledku. Dále žalovaná uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné a z odůvodnění vyplývají veškeré skutečnosti, které vedly k jeho vydání.

Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 11. 4. 2011 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě).

Součástí správního spisu je výpis z obchodního rejstříku ze dne 29. 10. 2012 společnosti MATELAK s.r.o., ze kterého vyplývá, že předmětem činnosti společnosti je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a že žalobkyně je jednatelkou dané společnosti od 7. 2. 2011.

Z protokolu ze dne 30. 10. 2012 soud zjistil, že týž den proběhl výslech žalobkyně, při němž uvedla, že před 6 lety byla zapsána u společnosti EIKEL STAV s.r.o., aby získala vízum; nyní je zapsána u společnosti MATELAK s.r.o., která byla založena dne 7. 2. 2011, aby se „něčím zabývali“; žalobkyně je jednatelkou této společnosti, je oprávněna vyhledávat pro společnost nové klienty a nové zakázky. Společnost má sídlo v bytovém domě ve Strašnicích, kde byla pouze jednou, neboť schůzky má většinou někde venku; sídlo společnosti není označeno, zřejmě je jen nadepsáno na zvoncích. Žalobkyně nevěděla, komu byt, ve kterém má společnost sídlo, patří, ani kolik a komu společnost za tyto prostory platí. Dále žalobkyně při výslechu uvedla, že společnost se zabývá pronájmem bytových a nebytových prostor. Nevěděla o tom, že by společnost vlastnila nemovitosti, sama žalobkyně nikdy žádnou nepronajala, pouze hledá nové zákazníky, za což je placena. Žalobkyně dále

uvedla, že ekonomická situace společnosti není moc dobrá, ale pravidelně dostává výplatu, společnost nyní uzavřela nějaké smlouvy, u jejichž uzavření žalobkyně nebyla. Žalobkyně nevěděla, jestli společnost v roce 2011 vytvořila zisk.

Dne 9. 11. 2012 rozhodl správní orgán I. stupně pod č.j. OAM-28070-20/DP-2011 tak, že zamítl žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (účast v právnické osobě), jelikož z výsledku žalobkyně ze dne 30. 10. 2012 vyplývá, že žalobkyně nejedná jménem společnosti MATELAK s.r.o. a ani nevykonává další činnosti, které s výkonem funkce jednatele společnosti s ručením omezeným spojuje zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, účinný do 31. 12. 2013 (dále jen „obchodní zákoník“). Žalobkyně tudíž neplní účel, pro který jí byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém vznesla obdobné námitky jako v podané žalobě.

O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná dne 2. 3. 2015 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 11. 2012 potvrdila. Z odůvodnění vyplývá, že žalovaná se vypořádala nejprve s námitkou nevydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, přičemž uvedla, že nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí neznamená jeho nezákonnost. Dále žalovaná konstatovala, že pobyt cizince na území je podmíněn plněním účelu, pro který mu bylo vydáno povolení k pobytu. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81 uvedla, že podmínkou pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je splnění formální i materiální podmínky podnikání. Formální podmínku žalovaná považovala za splněnou, neboť žalobkyně byla zapsána do obchodního rejstříku jako jednatelka společnosti MATELAK s.r.o. Materiální podmínku žalovaná za splněnou nepovažovala. Shodně se správním orgánem I. stupně totiž dospěla k závěru, že žalobkyně ve skutečnosti funkci jednatele společnosti MATELAK s.r.o. nevykonává, neboť z jejího výsledku je zřejmé, že žalobkyně neví, jaký byl zisk společnosti v předchozím roce, zda společnost vlastní nějaké nemovitosti a jak konkrétně vypadá sídlo společnosti, sama žalobkyně přitom žádnou nemovitost nepronajala, ačkoli je to předmětem činnosti společnosti. Žalovaná byla toho názoru, že nelze uvažovat o reálném výkonu funkce jednatele u žalobkyně, která nezná odpovědi na klíčové otázky fungování společnosti. Souhlasila se žalobkyní, že jednatel nemusí osobně vykonávat správu nemovitostí a osobně vést účetnictví, nicméně je povinen zajistit provádění těchto činností odborně způsobilými osobami, žalobkyně však neví, jaké smlouvy společnost uzavřela, proto ani nelze předpokládat, že zajistila provedení těchto činností odborně způsobilými osobami. Žalovaná v odůvodnění rovněž upozornila na skutečnost, že žalobkyně během výsledku uvedla, že se dříve nechala zapsat jako jednatelka společnosti EIKEL STAV s.r.o., jelikož chtěla získat vízum. Zapsání žalobkyně jako jednatelky společnosti MATELAK s.r.o. žalovaná považovala za účelové, a to i vzhledem k tomu, že žalobkyně ve výsledku uvedla, že daná společnost vznikla proto, aby se něčím zabývali.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s rozhodováním bez nařízení jednání souhlasili.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních

bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 30 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje ministerstvo na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce. Vízum k pobytu nad 90 dnů nelze udělit za účelem zaměstnání.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Podle § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Zásadní námitkou žalobkyně bylo, že plnila účel, pro který jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, tj. že vykonávala funkci jednatelky společnosti MATELAK s.r.o.

Předně soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81, dle kterého „*Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. ... Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.*“ (Srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, ze dne 28. 5. 2014, č.j. 4 As 165/2013-50, ze dne 18. 9. 2014, č.j. 7 Azs 144/2014-35, ze dne 31. 10. 2014, č.j. 8 Azs 105/2014-46 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-36). Shora uvedené závěry lze aplikovat i v nyní projednávané věci.

V daném případě nebylo prokázáno, že by žalobkyně plnila předmětný účel pobytu, tj. fakticky vykonávala podnikatelskou činnost na území České republiky. Zdejší soud se tedy ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žalobkyně neplnila stanovený účel. Správní orgány při posuzování této otázky vycházely především z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 30. 10. 2012, v němž jsou obsažena její tvrzení, ze kterých jednoznačně vyplývají veškerá rozhodná skutková zjištění. Konkrétně, že žalobkyně sama nemá žádné informace ohledně společnosti, ve které má funkci jednatele vykonávat. Žalobkyně totiž nevěděla nic konkrétního o ekonomické situaci společnosti, o její aktuální činnosti, jejích závazcích, majetku a ani o jejím sídle. Z vyjádření žalobkyně tak nelze než dojít k závěru, že žalobkyně nevykonávala funkci jednatele ve společnosti ani ke dni vzniku své funkce ani v době, kdy s ní byl sepsován protokol.

Za vhodné považuje soud poukázat na znění ustanovení § 133 až § 135 obchodního zákoníku, ze kterých vyplývají pro jednatele společnosti s ručením omezením zcela konkrétní povinnosti. Z nich je zřejmé, že jednatel je nejvyšším řídicím článkem společnosti s ručením omezeným, který má v rámci svých kompetencí nejvyšší postavení při řízení a vedení společnosti a jejím základním fungování. S ohledem na absolutní neznalost žalobkyně o skutečnostech týkajících se společnosti, ve které má vykonávat funkci jednatele, tak bylo možno posoudit postoj žalobkyně jako jednání osoby, která nemá základní znalosti o fungování společnosti, ve které pracuje a jež má spolu s dalšími jednately řídit. Žalobkyně tak byla jen zapsána v obchodním rejstříku jako jednatelka společnosti MATELAK s.r.o., aniž by fakticky vykonávala na území České republiky podnikatelskou činnost, pro niž jí byl povolen dlouhodobý pobyt. Žalobkyně ostatně v podané žalobě nerozporovala svá tvrzení obsažená v protokolu o výsledku ze dne 30. 10. 2012, ani neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily o jejím faktickém výkonu podnikatelské činnosti v této společnosti. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že závěru o tom, že byla pouze formálně zapsána do obchodního rejstříku, svědčí i to, že žalobkyně výslovně při svém výsledku uvedla, že se dříve nechala zapsat jako jednatelka společnosti EIKEL STAV s.r.o., aby získala vízum.

Za vhodné považuje soud zdůraznit, že z porušení povinnosti společnosti zveřejnit v obchodním rejstříku účetní závěrky správní orgány nedovozovaly, že žalobkyně nevykonává funkci jednatelky. Nezveřejnění účetních závěrek žalovaná pouze konstatovala ve svém rozhodnutí s tím, že obchodní činnost společnosti MATELAK s.r.o. není předmětem daného správního řízení. Tím bylo pouze posouzení, zda žalobkyně plní účel, pro který jí bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, tj. zda podniká.

Rovněž soud nepopírá, že společnost může podnikat v oblasti pronajímání bytových a nebytových prostor, aniž by sama jakoukoli nemovitost vlastnila. Skutečnost, zda společnost vlastní, či nevlastní nemovitosti, není a v daném správním řízení ani nebyla relevantní. Klíčové však bylo, že žalobkyně jakožto jednatelka nevěděla nic o běžném chodu společnosti, například o tom, zda společnost nemovitosti vlastní a jaké nemovitosti a komu pronajímá, kolik a jakých smluv bylo společností uzavřeno a jaká je obchodní bilance společnosti. Obdobně i otázka sídla společnosti, tj. zda je virtuální a zda se nachází v bytovém domě, nebyly předmětem správního řízení. Podstatné opět bylo pouze to, že žalobkyně jakožto jednatelka nevěděla, komu prostory sídla patří, kolik za ně společnost platí a jakým způsobem je společnost na dané adrese označena.

Na posouzení věci nemění nic ani to, že žalobkyně dostává dle smlouvy o výkonu funkce za svou činnost odměnu a společnost za ni odvádí povinné odvody. Tyto skutečnosti totiž nic nevypovídají o faktickém výkonu funkce jednatele žalobkyní. Soud podotýká, že ani

v žalobě žalobkyně konkrétně neuvedla svou pracovní náplň jednatelky. Jelikož její žalobní tvrzení, že vykonávala tu činnost, kterou měla konkrétně na starosti, zůstává opět pouze v obecné rovině a nevypovídá ničeho o tom, jakou konkrétní činnost tedy měla žalobkyně ve společnosti jako jednatelka na starosti.

Lze tak shrnout, že správní orgány dostaly své povinnosti dané ustanoveními § 2 a § 3 správního řádu a zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro řádné posouzení skutkového stavu a na základě takto zjištěného skutkového stavu učinily právní posouzení, které je v souladu se zákonem, jakož i ustálenou judikaturou správních soudů (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69).

Soud v postupu správních orgánů neshledal ani porušení § 93 ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je totiž zřejmé, že žalovaná se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobkyně neplní účel, pro který jí byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky, neboť ačkoli je formálně zapsána jako jednatelka společnosti MATELAK s.r.o., tuto funkci ve skutečnosti nevykonává. Dále žalovaná uvedla, že vycházela z protokolu o výslechu žalobkyně ze dne 30. 10. 2012, jehož podstatná část je součástí odůvodnění, rovněž žalovaná uvedla úvahy, kterými se řídila při hodnocení a výkladu právních předpisů, odcitovala relevantní právní ustanovení, odkázala na judikaturu správních soudů a vypořádala odvolací námitky žalobkyně. Námitka žalobkyně proto není důvodná.

Žalobkyně v podané žalobě rovněž poukázala na to, že nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci. Soud konstatuje, že v dané věci jsou správní orgány povinny vydat rozhodnutí bezodkladně, nejpozději ve lhůtě 60 dní ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, resp. k jeho prodloužení (srov. § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců). Správní orgán I. stupně v dané věci lhůtu pro vydání rozhodnutí skutečně nedodržel, když žádost byla podána dne 11. 4. 2011 a správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí až dne 9. 11. 2012, tj. po uplynutí zákonem stanové lhůty. Lhůtu pak zcela jistě nedodržel ani žalovaný správní orgán, když vydal žalobou napadené rozhodnutí až dne 2. 3. 2015. Soud je však toho názoru, že dané pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť zákonem stanovená lhůta k vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou. Nadto soud konstatuje, že domnívala-li se žalobkyně, že správní orgány rozhodují příliš dlouho, mohla požádat příslušný nadřízený správní orgán o vydání opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 3 správního řádu), případně se dále bránit před správními soudy v řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 až § 81 s.r.s.).

Dále žalobkyně tvrdila, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, že skutkový stav nemá oporu ve spise a je s ním v rozporu, a že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně k těmto svým námitkám žádná konkrétní tvrzení neuvedla, soud pouze stručně konstatuje, že námitky žalobkyně nepovažuje za důvodné. Rozhodnutí není nesrozumitelné, a proto ani nepřezkoumatelné. Soud v této souvislosti poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č.j. 9 Afs 70/2008-13, v němž bylo uvedeno následující: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze v obecné rovině považovat zejména ta rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou jednoznačné ve vztahu k výroku.*“. Jak je již uvedeno výše, z žalobou napadeného rozhodnutí právní závěry zřetelně vyplývají, jelikož žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta,

neboť žalobkyně neplní účel pobytu, pro který jí bylo povolení uděleno, přičemž tomuto závěru koresponduje i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Rovněž tak skutkový stav zjištěný správními orgány má oporu ve správním spise, zejména v protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 30. 10. 2012 a výpisu z obchodního rejstříku vyhotoveného ke dni 29. 10. 2012, soud na něj pro stručnost odkazuje a při rozhodování ve věci z něj čerpal. Soud v řízení zároveň neshledal porušení ustanovení o řízení, které by mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J. Válková